

Киареца, ит. *chiarezza* — ясност, чистота (на тона).

Киаро, ит. *chiaro* — свѣтло, ясно.

Киевски разпѣвъ — се нарича единъ отъ старитѣ руски църковни напѣви, който е едно разклонение на „знаменния разпѣвъ“ (в. т.) въ юго-западна Русия, и за това се смѣта за юго-западна редакция на първичния „знамененъ“ разпѣвъ, видоизмѣненъ споредъ мѣстнитѣ условия и предания. Близостъта на К. р. съ „знаменния“ е толкова голѣма, че, по мнението на голѣмитѣ познавачи на древнорускитѣ църковни напѣви, ако не стои при пѣснопѣнието изрично, че е К. р., би се взело за „знамененъ“, поради пълната еднаквост на техническия строежъ.

Киерентана, ит. *chierentana* — италиански кржгълъ танцъ.

Киезетеръ, Рафаелъ Георгъ — Kieseewetter, Raphael Georg — виденъ музикаленъ теоретикъ и историкъ, род. 29 авг. 1773 въ Холешау (Моравия), умр. 1 юни 1850 въ Баденъ при Виена, училъ при Албрехтсбергеръ хармония и контрапунктъ, билъ дълги години на държавна служба въ разни градове въ Австрия — напоследъкъ Императорски съветникъ, и като такъвъ получилъ благородна титла, подъ името Едлеръ фонъ Визенбрунъ. Макарь училъ при Албрехтсбергеръ, повече по птя на самообразованието К. изработва отъ себе си единъ отличенъ теоретикъ и историкъ на музиката, за което свидетелствуватъ ценнитѣ негови трудове: „Заслугитѣ на нидерландцитѣ въ музиката“ (1826), „История на европейската или днешната наша музика“ (1834), „Гвидо д'Ареццо — неговиятъ животъ и дѣло“ (1840), „Музиката на арабитѣ“ (1842), „Върху музиката на „новитѣ грци“. Освенъ това: „Свободни мисли върху древно-египетската и древно-гръцката музика“ (1838), „Върху октавата на Питагора“, (1848), „Участъ и свойства на свѣтското пѣние отъ ранното срѣдно-вѣковие — до измирането на драматическия стилъ и началото на операта“ (1831), „Галерия отъ стари контрапунктици“ (1847), както и много статии изъ областъта на музикалната теория и история въ музикалнитѣ списания.

Киксъ, нѣм. *Kicks*, фр. *couac* — се нарича при духовитѣ инструменти — особено при обоя и кларинета — когато, вмѣсто вѣрния тонъ, се получи едно изпискване или крясване, главно поради две причини: незапушване добре на грифовитѣ дупки, и лошъ платъкъ или стройка — при дървенитѣ инструменти, и несигуренъ амбашуръ и неспокойствие — при меднитѣ.

Киль, Фридрихъ — Kiel, Friedrich — значителенъ компонистъ, род. 7 окт. 1821 въ Пудербахъ на Ланъ, умр. 13 септ. 1883 въ Берлинъ, училъ отначало при баща си, и после самъ се училъ на пиано, и като любителъ, компонира танцова музика; после, подъ ръководството на князь Витгешайнъ-Берлебургъ, който го взема изобщо подъ свое покровителство, той изработва отъ себе си единъ отличенъ цигуларъ, и следъ една година става I виолонистъ и концертмайсторъ въ капелата на княза. По композиция е ученикъ на Каспаръ Кумеръ въ Кобургъ и на Зигф. Денъ въ Берлинъ, където се установява на продължително мѣстожителство — като учителъ въ Щерновата консерватория и професоръ въ Висшата музикална школа. Творбитѣ на К., въ класически стилъ, се отличаватъ съ изящество на формата и техническо майсторство, но страдатъ откъмъ самобитност на музикалната инвенция. Композиции: 2 увертюри, 4 марша и др. — за оркестъръ, единъ клавирконцертъ, 7 триа, 3 клавирквартета, 2 струнни квартета, 2 квинтета, 2 цикъла валсове за струненъ квартетъ, по една соната за виола и виолочелъ, 4 цигулкови сонати, и 15 канона въ камеренъ стилъ; 2 Реквиема, „Стабатъ матеръ“ и 130-ти псаломъ — за женски хоръ, соли и оркестъръ, оратория „Христосъ“ — най-майсторското негово творение, „Те-деумъ“, клавирни нѣща.

Кингъ — много старъ китайски, ударенъ инструментъ, състоящъ се отъ 12, въ полутонъ настроени, желѣзни пластинки, но въ два реда, така че полутонитѣ се получаватъ хроматически единъ следъ другъ — чрезъ последователностъ въ двата реда.

Киноръ или киноръ — старъ еврейски, струненъ инструментъ, приличенъ на лирата, съ 9 до 24 струни.